

HET SPREIDINGSPLAN, WAT IS DAT PRECIËS?

In een persbericht van 27 november 2015 meldde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken dat de federale regering een plan goedgekeurd heeft betreffende de verplichte spreiding van de asielzoekers. In dit artikel schetsen wij de context van de maatregel, de opvangcrisis, te beginnen met een bondige beschrijving van de organisatie van de opvang in België en de voornaamste uitdagingen van de huidige crisis.

Opvang van asielzoekers in België: de principes

Iedere vreemdeling die in België aankomt, kan hier asiel aanvragen en de bescherming van de Belgische overheid vragen. De Belgische staat gaat na of de aanvrager voldoet aan de criteria vastgelegd in de conventie van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen uit 1951.

Sinds 2007 hebben de asielzoekers gedurende het onderzoek van hun aanvraag geen recht meer op financiële steun van het OCMW, maar wel op opvang, d.w.z. **materiële steun, die voornamelijk bestaat in huisvesting, maaltijden, kleding, medische, sociale en psychologische begeleiding en zakgeld**. Deze materiële steun wordt uitgekeerd in open opvangstructuren die beheerd worden door Fedasil of door één van de partners. Dat zijn de OCMW's maar ook het Rode Kruis, privépartners, Samu-social, Ciré (Coordination et initiatives pour réfugiés et étrangers), ... Sinds 1999 kunnen de vzw's immers opvangplaatsen creëren voor asielzoekers in het kader van 'lokale opvanginitiatieven' (LOI).

Het recht op opvang loopt af als de asielprocedure afgelopen is en eventuele bezwaarmogelijkheden gebruikt zijn. Als de beslissing positief is, krijgt de erkende vluchteling¹ (of de begunstigde van subsidiaire bescherming²) een verblijfstitel en verlaat hij de opvangstructuur. Hij moet huisvesting zoeken en kan steun vragen bij een OCMW. Dan begint de zogenaamde 'integratiefase'.

Hoewel de opvang van asielzoekers een zuiver federale bevoegdheid is, hangt een reeks aspecten die betrekking hebben op de 'integratie' van personen die een statuut van internationale bescherming verkregen hebben na hun asielprocedure, daarentegen afhangen van het gewest- of gemeenschapsbeleid (huisvesting, tewerkstelling, vorming, onderwijs, erkenning van diploma, integratie/opvangtraject, ...).

De asielcrisis: enkele cijfers en voornaamste uitdagingen

Volgens de beschikbare cijfers heeft de huidige crisis niets te maken met de vorige crisis die we in België meemaakten tussen 2008 en 2012. Op Europees en wereldniveau staan we voor een historische uitdaging, aangezien dit de ergste vluchtelingencrisis is sinds de tweede wereldoorlog.

a) Het aantal asielzoekers

In het eerste semester 2015 werden er 9.158 asielaanvragen ingediend in België. De maanden daarop daalde dat aantal aanzienlijk:

2015	Aantal asielaanvragen
1 ^e semester	9.158
Juli	2.975
Augustus	4.681
September	5.512
Oktober	4.810
November	± 4.100
Voorlopig totaal 2015 (december niet meegerekend)	31.236

In de jaren 1999 en 2000 was het aantal aanvragen ook zeer hoog (35.778 in 1999 en 42.691 in 2000), maar de laatste piek van de voorbije twintig jaar werd bereikt in 2011, op het hoogtepunt van de eerste asielcrisis, met 25.479 ingediende aanvragen.

b) Creatie van opvangplaatsen sinds zomer 2015

Sinds begin juli 2015 interpeleerden Fedasil en minister voor Asiel en Migratie Theo Francken herhaaldelijk de ministerraad. De beslissingen die van in het begin van de asielcrisis genomen werden, werden opgedreven om zo snel mogelijk nieuwe opvangplaatsen te creëren teneinde opvang te kunnen aanbieden aan elke asielzoeker die in ons land aankomt.

Op 1 juli 2015 bedroeg de totale opvangcapaciteit 16.285 plaatsen. Op 25 november was de capaciteit nog tot 29.522 plaatsen gestegen.

De OCMW's hebben hun steentje bijgedragen tot die opening van nieuwe plaatsen. In september werd immers een laatste oproep gedaan tot de OCMW's, voor de creatie van 1.600 plaatsen in lokale opvanginitiatieven (LOI) bovenop de bestaande 6.049 plaatsen op 1 juli 2015. De OCMW's van het land hebben dus bijzonder goed gereageerd op de oproep: het 'LOI-aanbod' werd namelijk uitgebreid met 1.874 nieuwe plaatsen.

Op 12 november werd een tweede oproep gedaan tot de OCMW's, om een nieuwe inspanning te leveren teneinde op vrijwillige basis in totaal 2.000 bijkomende plaatsen voor asielzoekers te openen.

¹ De erkende vluchteling is de asielzoeker die internationale bescherming krijgt op basis van de conventie van Genève uit 1951.

² De begunstigde van subsidiaire bijstand is de asielzoeker die niet meer als vluchteling beschouwd wordt in de zin van de Conventie van Genève, maar ten aanzien van wie er ernstige motieven zijn om te denken dat hij, als hij naar zijn land van herkomst teruggestuurd wordt, ernstig gevaar zou lopen (doodstraf of executie; foltering of onmenselijke of mensonterende behandelingen of sancties; ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon van een burger omwille van blind geweld in geval van intern of internationaal gewapend conflict).

c) Vooropvang

Dat is een nieuw concept, omdat niet iedereen die een asielaanvraag wil indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ontvangen kan worden op het moment dat hij dat wil, aangezien de toestroom van mensen aanzienlijk is en het aantal registraties van asielaanvragen beperkt (150 tot 250 per dag).

De opening van het recht op opvang in een aangepaste structuur is immers steeds verbonden geweest met de indiening van een asielaanvraag. Zolang die niet effectief ingediend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft de betrokkene wettelijk niet het statuut van asielaanvrager en in de meeste gevallen is hij of zij dus in illegaal verblijf.

Door de precaire situatie van honderden mensen die wachtten om hun asielaanvraag te kunnen indienen, werd er dus een fase van vooropvang gecreëerd, in de eerste plaats georganiseerd door de burgersamenleving (Maximiliaanpark) en vervolgens door de federale overheid (WTC III).

In deze fase wordt een inspanning geleverd om personen die soms dagen (of weken) moeten wachten om bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontvangen te worden, niet op straat te laten leven. Onlangs kreeg dit aspect een juridische wending, wegens het gebrek aan beschikbare plaatsen in de vooropvang. Zo kwam op 8 december 2015 een beslissing van het Brusselse Arbeidshof in de pers, dat de Belgische staat veroordeelde, met een dwangsom van 125 euro per dag, om een 17-jarige Afgaan op te vangen die niet onmiddellijk ontvangen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken en ook geen vooropvang kreeg. De advocaat van de jongeman argumenteerde voor de rechtbank dat de hoedanigheid van asielzoeker verworven wordt zodra men de Belgische overheid kenbaar maakt dat men asiel wil aanvragen. Volgens die theorie zou het nieuwe concept van de vooropvang door de federale overheid een verplichting worden waaraan die laatste niet langer kan ontsnappen.

d) Het verlaten van een opvangstructuur

Het verlaten van een opvangstructuur door personen die een verblijfstitel verkregen hebben, is nooit eenvoudig geweest. De toegang tot degelijke huisvesting op de private huurmarkt, problemen qua territoriale bevoegdheid tussen OCMW's, de betaling van de huurwaarborg en de eerste huur, ... zijn vragen die vaak geen simpel antwoord hebben.

Deze 'overgang' naar de 'echte' wereld moet zeer snel gebeuren (2 maanden), waardoor er vaak onvoldoende tijd is om op alles een antwoord te hebben. Zelfs met de bijstand van het OCMW is het helemaal niet vanzelfsprekend om zo snel degelijk en betaalbaar onderdak te vinden. Soms gebeurt het toch nog dat mensen met hun verblijfstitel op zak op straat belanden of in opvangtehuizen voor daklozen.

e) De integratie van vluchtelingen of begunstigen van subsidiaire bescherming

Momenteel krijgt om en bij de 60 % van de aanvragers het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming (buiten de crisisperiode was dat veeleer 25 %). De prognoses omtrent de erkenning bedragen momenteel 7.400 personen voor het tweede semester 2015 en 24.300 personen voor 2016³.

De uitdaging is dus niet alleen de opvang van de asielzoekers gedurende hun procedure te waarborgen, maar ook een snelle geslaagde integratie te bewerkstelligen zodra het statuut van internationale bescherming toegekend is. Het gaat om een grootschalige maatschappelijke uitdaging, die niet alleen op de schouders van de OCMW's mag terechtkomen, ook al staan zij op de eerste lijn.

f) Niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV)

Onder de ingediende asielaanvragen zien we ook een sterke stijging van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (waaronder nagenoeg 70 % Afghanen). De NBMV hebben nog specifiekere begeleiding nodig. Er moet dus ook opvang voor hen gevonden worden.

g) Personen in illegaal verblijf

Als gemiddeld 60 % van de asielaanvragen leidt tot de toekenning van het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming, kent 40 % van de aanvragen dus een negatieve afloop. Ondanks het beleid van vrijwillige (of gedwongen) terugkeer zullen sommigen toch trachten op het Belgisch grondgebied te blijven.

Het spreidingsplan: wat houdt dat zoal in?

Sinds het begin van de asielcrisis werd het begrip 'spreidingsplan' meermaals gebruikt, in verschillende kaders en door sprekers van verschillende horizons. Wij hebben de indruk dat er een zekere verwarring bestaat rond de inhoud van het begrip en dat verschillende sprekers niet noodzakelijk hetzelfde bedoelden.

Zo rijzen er heel wat vragen:

- Op wie is het spreidingsplan van toepassing: asielzoekers of personen die het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming verkregen hebben?
- Welk type bijstand is in het spreidingsplan vervat: materiële opvang of financiële steun?
- Wie moet de quota behalen: enkel de OCMW's via de LOI of – ruimer – de gemeenten in samenwerking met de opvangpartners?

Om daarop te antwoorden onderscheiden we **2 fasen**: de **opvang**, die betrekking heeft op de asielzoekers, en de **integratie**, die betrekking heeft op personen die het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming verkrijgen.

1) De opvangfase

Deze fase begint op het moment dat de asielaanvraag ingediend werd, wat recht geeft op opvang in een ad hoc structuur beheerd door een opvangpartner. Dat recht loopt tot de – positieve of negatieve – afloop van de asielprocedure.

Ter herinnering, de opvang van asielzoekers is een federale bevoegdheid, waarvan de modaliteiten sinds 2007 geregeld worden in de 'opvangwet'⁴.

³ Cijfers gebaseerd op de volgende elementen:

- raming van het aantal beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen voor juli 2015 tot december 2016: men verwacht 40.620 beslissingen

- ratio van 1,3 persoon per dossier.

⁴ Wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 7 mei 2007).

Volgens ons bestaan er momenteel **2 wettelijke basissen voor een spreidingsplan voor asielzoekers**:

1. De eerste bevindt zich in de 'opvangwet' en maakt een spreidingsplan van asielzoekers mogelijk in **financiële steun**, bij een OCMW.
2. De tweede bevindt zich in de organieke OCMW-wet⁵ en werd ingediend in 2013 aan de hand van een nieuw artikel 57ter/1. Deze bepaling beoogt de **materiële steun**. Artikel 57ter/1 van de organieke OCMW-wet luidt immers als volgt: *"Om te zorgen voor een evenwichtige spreiding van de opvangplaatsen over de gemeenten, is het OCMW verplicht lokale opvanginitiatieven op te richten als bedoeld in artikel 64 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria voor die spreiding, rekening houdend met de specifieke situatie van elke gemeente. Dat spreidingsplan treedt in werking vanaf een door de Koning bepaalde datum, bij een besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Indien het OCMW geen lokale opvanginitiatieven opricht, kan het een financiële sanctie opgelegd krijgen, waarvan de nadere regels en de bestemming door de Koning worden bepaald bij een besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad."*

Spreidingsplan - financiële steun

De opvangwet voorziet in verschillende uitzonderingen op de materiële steun. Sommige werden gebruikt tijdens de vorige opvangcrisis, in 2008-2012.

1. Geen toewijzing van de aanvrager aan een opvangstructuur

Het gaat om de niet-toewijzing van een code 207 opvangstructuur⁶.

Code 207

Code 207 (of informatietype - IT 207) van het rijksregister bevat informatie betreffende de verplichte plaats van inschrijving. Enkel de asielzoekers hebben een verplichte plaats van inschrijving, die een opvangstructuur of een OCMW kan zijn.

Volgens de opvangwet kan Fedasil 'in bijzondere omstandigheden' afwijken van de toewijzing van een opvangplaats voor de asielzoekers. Deze mogelijkheid werd vaak toegepast door Fedasil tijdens de vorige asielcrisis, voor zowat 13.000 personen.

Zo'n niet-toewijzing impliceert financiële steun van het OCMW, zonder spreidingsplan. De asielzoekers hebben zich dus tot het OCMW van hun keuze gericht. De OCMW's van grote steden werden dus meer gevraagd.

2. Afschaffing van de toewijzing van de aanvrager aan een opvangstructuur

Dat is het geval van de afschaffing van een code 207 opvangstructuur⁷.

Volgens diezelfde opvangwet kan Fedasil ook een code 207 opvangstructuur schrappen 'in uitzonderlijke omstandigheden'. Dat betekent dat een asielaanvrager die een opvangplaats heeft, die moet verlaten. Hoewel het KB tot vastlegging van de procedure betreffende die schrappingen, nooit goedgekeurd werd, werd de mogelijkheid ook meermaals toegepast door Fedasil tijdens de vorige asielcrisis, dit keer met betrekking tot ongeveer 5.000 personen.

De gevolgen van de afschaffing waren identiek met die van de niet-toewijzing, nl. het gebruik van financiële OCMW-steun, zonder spreidingsplan. En ook daar – wat niet verrassend is – stapten de asielzoekers naar het OCMW 'van hun keuze', prioritair in de grote steden ...

3. Toewijzing aan een OCMW, rechtsreeks of door wijziging van de oorspronkelijke toewijzing

Het gaat dit keer om de wijziging van een code 207 opvangstructuur in een code 207 OCMW of de toewijzing van een code 207 OCMW⁸

Sinds 10 januari 2010 stelt de opvangwet dat "in uitzonderlijke omstandigheden, verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen in de opvangstructuren" het Agentschap, na een beslissing van de Ministerraad op basis van een door het Agentschap opgesteld rapport, gedurende een periode die het bepaalt:

- ofwel de code 207 van een asielzoeker kan wijzigen in een code 207 OCMW
- ofwel in laatste instantie rechtstreeks een code 207 OCMW kan toewijzen aan een asielzoeker.

Zowel de bovenvermelde wijziging als de toewijzing gebeurt op basis van een evenwichtige verdeling onder de gemeenten, op grond van de criteria vastgelegd in een in de ministerraad overlegd KB.

Deze mogelijkheid werd in de opvangwet ingevoerd bij de wet houdende diverse bepalingen van 30 december 2009 (in werking getreden op 10.1.2010). Deze mogelijkheid werd dus ingevoerd bij de vorige verzaaging van het opvangnetwerk (2008-2012), maar er werd voorsnog geen gebruik van gemaakt, ondanks de politieke druk van de grote steden en de juridische strijd voor de arbeidsrechtbanken door bepaalde OCMW's.

Wat zouden de gevolgen zijn van een dergelijke wijziging of toewijzing? Teruggrijpen naar financiële bijstand van het OCMW, maar dit keer mét spreidingsplan.

Fedasil beschikt over juridische instrumenten om asielzoekers in de loop van hun procedure door te verwijzen naar financiële steun van het OCMW. In elk geval gaat het om een delegatie van de bevoegdheid van het federaal naar het lokaal niveau, met de volgende verschillen:

- hypothese 1 & 2: ten eerste wordt de wettigheid van het gebruik van deze instrumenten betwist in geval van verzaaging van het

⁵ Wet van 8 juli 1976 betreffende de Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn (B.S. 5 augustus 1976).

⁶ Artikel 11, § 3, laatste lid, van de 'opvangwet' luidt als volgt: "Wanneer er sprake is van bijzondere omstandigheden, kan het Agentschap afwijken van de bepalingen van § 1 door geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen."

⁷ Artikel 13 van de opvangwet stipuleert: "Het Agentschap kan de verplichte plaats van inschrijving die overeenkomstig voorgaande artikelen is toegewezen in bijzondere omstandigheden opheffen. De Koning bepaalt de procedure betreffende deze opheffing."

⁸ Artikel 11, § 4 van de opvangwet: "In uitzonderlijke omstandigheden, verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen in de opvangstructuren, kan het Agentschap, na een beslissing van de Ministerraad op basis van een door het Agentschap opgesteld rapport, gedurende een periode die het bepaalt, ofwel de verplichte plaats van inschrijving van een asielzoeker wijzigen voor zover deze een opvangstructuur beoogt om een OCMW aan te wijzen, ofwel in laatste instantie, een OCMW als verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen aan een asielzoeker. Zowel de wijziging als de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving in toepassing van onderhavige paragraaf gebeurt op basis van een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten op grond van criteria bepaald overeenkomstig de modaliteiten voorzien in § 3, 2e lid, 2°, van dit artikel."

opvangnet; ten tweede is er geen harmonieuze verdeling onder OCMW's;

- hypothese 3: ten eerste werd het instrument opgevat om tegemoet te komen aan de verzadiging van het opvangnet; ten tweede is er een harmonieuze verdeling onder OCMW's voorzien.

Spreidingsplan - materiële steun

Het spreidingsplan dat staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken eind november 2015 aankondigde, heeft betrekking op de materiële bijstand. Het plan beoogt namelijk de optrekking van de capaciteit van het opvangnet voor asielzoekers via de 'verplichte' creatie van 5.000 nieuwe plaatsen, door de gemeenten quota toe te kennen van nieuwe plaatsen die op hun grondgebied geopend moeten worden.

De quota zullen berekend worden op basis van verschillende criteria, die elk aan een specifieke weging onderworpen wordt. Zo kondigde staatssecretaris Francken in zijn persbericht van 27 november aan dat er een KB komt met de volgende parameters:

- bevolking, met een weging van 35 %
- belastbaar inkomen, met een weging van 20 %
- aantal plaatsen dat reeds geopend werd op het grondgebied, met een weging van 30 %
- aantal begunstigen (E)LL, met een weging van 15 %

De staatssecretaris kondigde ook aan dat de quota voor elke gemeente bepaald zouden worden op basis van een stand van zaken van de reeds geleverde inspanningen en bepaalde gemeenten dus vrijgesteld zouden worden van de verplichting om nieuwe plaatsen te creëren als ze reeds aan bepaalde voorwaarden voldoen, waaronder het feit dat ze al een aantal plaatsen aanbieden.

De Federaties van OCMW's volgen dit dossier op de voet en hebben sinds september 2015 meermaals overleg terzake gepleegd met de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

In dat kader vestigden de Federaties van OCMW's de aandacht op het volgende:

- zij zijn gehecht aan het principe van toekenning van materiële bijstand aan elke asielzoeker, wat voldoende opvangcapaciteit veronderstelt;
- zij weigeren dat een federale bevoegdheid naar het lokaal niveau doorgeschoven wordt;
- zij wijzen erop dat de OCMW's voor de opvang van asielzoekers slechts één van de partners zijn van Fedasil, en de LOI de grote nood aan plaatsen niet alleen kunnen invullen.

Op het moment dat we dit schrijven, kennen we nog niet alle details van het spreidingsplan dat de federale regering aankondigt, maar bij het overleg met de staatssecretaris voor Asiel en Migratie hebben onze Federaties erop aangedrongen dat de quota die opgelegd worden aan de gemeenten (die niet vrijgesteld worden) uitgevoerd kunnen worden door de creatie van alle types opvangplaatsen (d.w.z. LOI, maar ook Fedasil, Rode Kruis, Ciré, ...). Staatssecretaris Francken stelde "een bed is een bed" en had er niets op tegen dat die logica gevolgd wordt en dat de verplichte creatie van nieuwe opvangplaatsen niet zuiver aan de OCMW's opgelegd wordt.

Dan blijft de kwestie van de wettelijke basis. Want zoals hierboven uitgelegd, bepaalt artikel 57ter/1 van de organieke OCMW-wet (dat de wettelijke basis vormt van een spreidingsplan in materiële bijstand): "Om te zorgen voor een evenwichtige spreiding van de opvangplaatsen over de gemeenten, is het OCMW verplicht lokale opvanginitiatieven op te richten (...)". Zal er een andere wettelijke basis gevonden worden? Zal deze gewijzigd worden? Die vraag blijft vooralsnog onbeantwoord.

Dan is er ook nog de netelige kwestie van de financiële sanctie, vastgelegd in artikel 57ter/1 van de OCMW-wet, indien de quota aan opvangplaatsen niet gecreëerd worden. Wie wordt er dan gesanctioneerd? Hoeveel bedraagt zo'n sanctie, met welke modaliteiten en waar gaat het geld naartoe? Dat debat is nog aan de gang.

2° De integratiefase

Er is nog geen enkel juridisch instrument voorhanden om een dergelijk spreidingsplan mogelijk te maken. Het argument dat steeds aangehaald werd, is het vrije verkeer van personen die equivalente rechten hebben met Belgische burgers.

Gelet op de grote toestroom van asielzoekers en aangezien 60 % van hen internationale bescherming zou krijgen, is het idee van een spreidingsplan van erkende vluchtelingen beginnen te rijpen en werd er een wetsvoorstel terzake ingediend⁹.

Dat wetsvoorstel voorziet in een wijziging van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie¹⁰, met de volgende principes:

- Als een erkende vluchteling een beroep wil doen op OCMW-steun, kan dat enkel bij het OCMW waaraan hij toegewezen werd.
- Die toewijzing blijft 2 jaar geldig.
- De verdeling onder gemeenten zou gebeuren op basis van een in de ministerraad overlegd KB, op basis van slechts één criterium, nl. de bevolking.
- De erkende vluchteling zou verplicht zijn zich in te schrijven in de registers van de gemeente waaraan hij toegewezen werd, en moet er wonen.
- Dat OCMW zou verplicht zijn de erkende vluchteling actief te helpen om een woning te vinden op het grondgebied van de gemeente.

Besluit

We zitten hier duidelijk in een moeilijke situatie, die verschillende uitdagingen inhoudt. En alle overheidsniveaus zijn erbij betrokken, ook al vallen bepaalde bevoegdheden duidelijk onder het ene of het andere niveau.

Voor de OCMW's is de opvang van asielzoekers niet nieuw, maar de problematiek evolueert sterk. De toestand van vandaag is bijzonder, omdat het een internationaal verschijnsel is en ook omdat een hoog percentage van de ingediende asielaanvragen goedgekeurd wordt.

Zoals we reeds stelden, kan het spreidingsplan van asielzoekers verschillende vormen aannemen, die verband houden met een bepaalde invulling van de opvang (materiële of financiële steun). Als we vandaag duidelijk in de richting van een spreidingsplan met materiële bijstand gaan – naast de vastgelegde criteria en opgelegde quota aan de gemeen-

⁹ Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 26 mei 2002 wat betreft de spreiding van erkende vluchtelingen. Doc. Kamer, 2014-2015, nr 54-1361/1.
¹⁰ B.S. 31 juli 2002.

ten – ronden we dit artikel af met enkele vragen: zal de creatie van 5.000 nieuwe opvangplaatsen volstaan om alle asielzoekers een bed te kunnen aanbieden of moet er nog in nieuwe plaatsen voorzien worden? Zullen gemeenten en OCMW's in staat zijn al deze plaatsen te creëren? Kunnen de te openen plaatsen niet beperkt worden tot LOI? Als dat het geval is – zoals de staatssecretaris aankondigde – lijkt een wetswijziging ons noodzakelijk. Is dat mogelijk?

Maar we mogen niet vergeten dat er achter de huidige en zichtbare uitdaging van de opvang van asielzoekers nog een andere uitdaging schuilgaat, die we niet mogen minimaliseren: die van een geslaagde integratie van een groot aantal personen en gezinnen.

Terwijl het door de federale regering aangekondigde spreidingsplan misschien zal beantwoorden aan de uitdaging van de opvang van asielzoekers, moeten wij reeds voorbereidingen treffen voor de personen die morgen uit de opvangstructuren zullen komen en die onderdak moeten vinden, een school voor hun kinderen, een job, opleiding, hun diploma laten erkennen, één van onze landstalen leren, ...

Wat gaan we investeren voor deze opvang en wie zal het allemaal op zich nemen? De OCMW's staan wel op de eerste lijn om hulp te bieden aan

personen die de bescherming van de Belgische staat verkregen hebben, maar zij kunnen dat absoluut niet alleen.

Meer info

Op www.vsgb.be > Actualiteit

- Spreidingsplan van asielzoekers – Reactie van de Federaties van OCMW's [2.10.2015]
- Spreidingsplan: nieuwe vraag om overleg met de Federaties van OCMW's [13.11.2015]

Zie ook www.fedasil.be > Spreidingsplan

Nathalie Sterckx en Marie Wastchenko